

Velblod.

Priobčil L. O.

Atlantsko morje nas loči od Amerike. Neizmerne peščene planjave, ki se razprostirajo v Aziji in Afriki, bi pravtako ločile ondodne prebivalce, ko bi ne imeli v onih krajih velbloda.

Konj bi se pogreznil v valovih peščenega morja in poginil. Kopita bi mu razpokala in noge ohromele. Velblod pa stopa na debelo podplatasto kožo. Ta mesnata in vendar ne preobčutna noga mu lajša težavno hojo po pesku.

Konj ne bi mogel nositi težkih tovorov, posebno še zato ne, ker bi se mu moralo razen tovara nakladati tudi veliko krme za živež. Velblod pa

potrebuje prav malo hrane. Zadovoljen je s koprivami in z osatom in lahko — po več centov noseč — prekoraka na dan čez 80 km, z jezdecem pa predirja celo do 200 km.

Velblod je 2 do 2·5 m visok, tedaj višji nego največji konj. Ta visokost pa ni pri nakladanju tovora nikomur prav nič na poti, ker velblod vselej pade na kolena, kadar mu blago nakladajo ali razkladajo.

Puščava ne rodi ne ovsa ne ječmena, ki sta za tovarne konje potrebna; le tuintam poganja bodeče zelišče izpod peska, in s tem je velblod zadovoljen. Velblod ima trdne ustnice, da ga ne bodejo osorne koprive in pusti osat. Velblod lahko strada po štiriindvajset ur, konj pa tega ne more. Še več pa je vredno velblodovo svojstvo, da tudi v najhujši puščavni soparici po osem ali pa še po več dni lahko trpi žejo. Kadar pride velblod do vode, se napije dosita in potem napolni z vodo posebne prostore svojega sestavljenega želodca. Ni pa res, da ostane ta voda hladna, čista in brez duha, ter da zakoljejo potniki velbloda, ako so v nevarnosti, da bi umrli za žejo.

Če še pomislimo, da ta žival potrebuje le malo spanja in da lahko potuje skoro noč in dan, umejemo, zakaj je velblod prebivalcem jutrovih dežel najkoristnejša domača žival. Arabcu je velblod to, kar je nam konj, ovca in govedo.

Ker le velblod omogočuje promet v brezmejnih puščavah, je opravičeno, da ga imenujejo — ladjo puščave.

Pravljica o vranu.

*Vran, vran, vran —
črn kot cigan,
črn kot cigan,
v polju glasno kraka
dannadan:
„Ej, ti zima, zima,
zimica srebrna,
kaj mi vsiplješ na peruti
cvetja belega,
belega, sneženega?! . . .
Ako ne miruješ,*

*pišem brž po solnčece,
solnce zlatooko,
da te zapodi
hitro prek poljan . . . “*

* * *

*Kraka v polju črni vran . . .
Tetka zima se smehlja,
tetka zima z glavo kima —
tiho kima . . .*

Zorislav.

